

aldeles affkaffes, og jeg formener, at der navnlig bør ses hen til, at Græsningen ikke som nu benyttes af selve Skovembedsmændene, idet jeg befrygter, at man derved er udsat for, at der begaås Overgreb. Det er min Mening, at vi bør jage Hornbøget ud af vore Statsskove, men at vi derimod bør fredes Ræven i dem, idet jeg er overbevist om, at Ræven i langt højere Grad end Koen og paa en langt virksommere Maade er skiftet til at ødelægge Musene. Jeg tror saaledes som sagt, at Ræven gjør langt større Nytte, end den gjør Skade. Hvort bestaar den Skade, som den undertiden gjør? Ja, den bestaar dert, at den engang imellem tager et Stykke Fjerkræ. Det er i Reglen den eneste Skade, den gjør; i min Egn idetmindste gjør den i Almindelighed ingen anden Skade. Jeg har paa min Eiendom en Del skovbevorede Banter, hvor der findes en Mængde Ræve, men de have saa at sige aldrig taget Noget fra mig, og jeg kan lade spæde Lam græsse lige under Banterne. Nu siger man nok, at Ræven ikke bider paa den Mart, hvor den bor, men jeg kan endvidere udtale, at den i Reglen heller ikke tager Noget fra mine Naboer; det er i alt Fald indskrænket til enkelte Stykker Fjerkræ. Gaar Ræven videre, som kan ske — jeg veed det, thi jeg har selv erfaret, at den kan komme ind i Gaarden og Haven og bide Fjerkræ i Masse — ja, saa er den syg, men der kan i saa Fald heller ikke være Noget i Veien for at dræbe den, thi ifølge Lovforslagets § 6 er man jo under Sagttagelse af Brandanordningerne berettiget til at skyde Ræven i sin Gaard og Have. Jeg skulde saaledes bede de ærede Medlemmer note at overveje, om det ikke vil være farligt, at vi saaledes erklære Ræven fredløs. Jeg tror ikke, at man bør gjøre et saadant Indgreb i Naturens store Husboldning uden note Overveelse, idet det ene Dyr jo er bestemt til at holde det andet i Aue, og jeg frygter for, at et saadant Indgreb kan have farlige Følger. Jeg skal i alt Fald give det høie Thing Leilighed til efter notere Overveelse at stemme over dette Spørgsmaal, idet jeg agter til Sagens anden Behandling at stille et Endringsforslag, gaaende ud paa, at

Ræven fredlyses i Ingletiden, navnlig fra 1ste Februar til 1ste September.

H. M. Petersen: Strax da jeg horte den ærede sidste Laler udtale sig om Ræven, var jeg ikke saa lidt bange, idet jeg troede, at det var § 6, som det ærede Medlem vilde tillivs, men naar man dog beholder denne Paragraf, synes det mig, at der ikke er saa lidt vundet. Tovrigt er jeg tilbøielig til at tro, at ligesaavel som det ærede Medlem talte om et eget Slags Rotter, saaledes er det ogsaa et eget Slags Ræve, som det ærede Medlem er bekendt med, thi, saavidt mig bekendt, ere Rævene i Almindelighed ikke saa skikkelige, at de kun tage enkelte Stykker Fjerkræ, men de kunne godt udrydde hele Slægter af Fjerkræ, hvor de falde paa og have en sær Lyft til at komme, og Lammene kunne ogsaa gaa med. De Ræve, jeg har hørt Leilighed til at see, gjøre megen Skade. Jeg skal imidlertid ikke forbyde mig videre heri, men kun sige, at naar man beholder Lovforslagets § 6, er der jo altid nogen Trøst dert. — Det var egentlig Muldvarpene, jeg vilde tale om. Da vi for 10 Aar siden havde en Iguende Lov til Behandling, havde vi ogsaa disse Muldvarpe i Loven, men min ærede Ven og nuværende Nabo tilvenstre (Madsen) og jeg forenede os og gjorde, hvad vi kunde, for at faa Muldvarpene ud af Loven. Det lykkedes ogsaa ved anden Behandling, men, saavidt jeg husker, fik vi Juleferie og reiste hjem. Jeg kom tilbage til 3die Behandling, men min ærede Ven, som skulde staa mig bi, kom for sild, og Indenrigsministeren fik Muldvarpene sat ind igjen i Loven. Nu ser jeg, at man dog halvt om halvt er kommen ind paa min daværende Tanke, idet man har sat en Bestemmelse ind i § 3, som giver en temmelig stor Frihed ligeoverfor Muldvarpene, men jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorfor man, naar man skal kunne fange og dræbe dem i „Haver, Planteskoler, Kunstenge og mindre Jordlodder,“ saa egentlig skal have Noget at gjøre med den. Hvor stor skal Jordlodden være for ikke at henhøre under de mindre? Dette veed jeg ikke, men jeg